

Γ' Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΗ

α. 'Ο κενός τάφος

1. Τό κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιον (κεφ. 28, 11-15) μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι ἐπιφωσκούσης τῆς μιᾶς Σαββάτων (Κυριακῆς), 25 Μαρτίου 29 μ.Χ. δύο γυναῖκες, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή καί ἡ ἄλλη Μαρία (= ἡ Παναγία) ἐπῆγαν «**θεωρῆσαι τόν τάφον**» τοῦ Ἰησοῦ. Μά ἐνῶ ἦσαν ἀπέναντί του καί «ἐθεώρουν» αὐτόν, ξαφνικά ἔγινε σεισμός μεγάλος. Καί ἕνας ἄγγελος κατέβη ἀπό τόν οὐρανό καί ἀπεκύλισε τόν λίθον, πού ἔφραζε τό στόμιον τοῦ τάφου· καί ἐκάθισε ἐπάνω σ' αὐτόν. Ἡ ὄψη τοῦ ἀγγέλου ἦταν ὀλόφωτη· σάν ἀστραπή· καί τά ἱμάτια του λευκά σάν τό χιόνι. Οἱ φρουροί (= οἱ τῆς κουστωδίας) τόν εἶδαν. Καί ἐφοβήθησαν πολύ. Ἄρχισαν νά τρέμουν. Ἐγιναν ἀπό τόν φόβον τους σάν νεκροί!

2. **Οἱ δύο γυναῖκες εἶδαν τόν ἄγγελο νά ἀποκυλίῃ τόν λίθον (= τήν ταφόπετρα). Μά δέν εἶδαν τόν Ἰησοῦ. Οὔτε μέσα. Οὔτε νά βγαίνῃ.** Εἶδαν μόνο μέσα τά νεκρικά σάβανα. Καί μάλιστα τυλιγμένα!

Καί τί ἐκατάλαβαν;

Παρ' ὅτι εἶδαν τόν ἄγγελο καί τόν σεισμό, τό συμπέρασμα τους ἦταν, ὅτι τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ εἶχε μεταφερθῆ κάπου ἄλλοῦ.

Καί ὁ ἄγγελος τοὺς εἶπε:

— **Μή φοβεῖσθε. Ξέρω, ποιόν ψάχνετε νά βρῆτε. Τόν Ἰησοῦν. Μά δέν θά τόν βρῆτε. Γιατί ἀναστήθηκε. Ἐλάτε, νά ἰδῆτε μέ τά ἴδια σας τά μάτια τόν τόπον πού**

τόν είχαν βάλει! Και τρέξατε νά τό αναγγείλετε στους μαθητές Του.

Οί γυναίκες ἔφυγαν ἀμέσως. Ἐπήγαιναν τρέχοντας νά αναγγείλουν τό θαῦμα τῆς ἀνάστασης τοῦ Ἰησοῦ στους μαθητές Του. **Μά στόν δρόμο ἐμφανίσθηκε ἐνώπιόν τους ὁ Χριστός.** Καί τούς εἶπε:

– **Χαίρετε!**

Τόν ἐπλησίασαν. Καί ἔπεσαν νά Τόν προσκυνήσουν. Καί ὁ Χριστός τούς εἶπε:

– Μή φοβεῖσθε! Πηγαίnete, νά μεταφέρετε στους μαθητές μου τήν ἐντολή μου νά πάνε στήν Γαλιλαία (= λόφος ἔξω ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ). Ἐκεῖ θά μέ ἰδοῦν.

3. Εἶναι φανερό ἀπό τήν διήγηση αὐτή, ὅτι ὅταν ὁ ἄγγελος ἀπεκύλισε τόν λίθο, ὁ Ἰησοῦς δέν ἦταν πιά στόν τάφο. Εἶχε ἀναστηθῆ καί εἶχε φύγει ἀπό τόν τάφο!

Πῶς,

Μᾶς τό λέγει τό **τροπᾶριο:**

Κύριε, οὕτως ἐξῆλθες: ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου· καθώς εἰσῆλθες καί τῶν θυρῶν κεκλεισμένων πρὸς τοὺς μαθητάς Σου.

Μετά τήν ἀνάσταση τό Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ εἶχε γίνει πνευματικό (Α΄ Κορινθ. 15,44). Ἡ ὁποιαδήποτε μορφὴ ὕλης δέν παρεμπόδιζε πιά τίς κινήσεις Του.

β. Ἡ ἀντίδραση τῶν Ἑβραίων

1. Τό ἅγιο Εὐαγγέλιο (Μαθ. 28, 11-15) μᾶς πληροφορεῖ:

Ἀμέσως μόλις ἔγιναν τά πιό πάνω, κάποιοι ἀπό τοὺς στραπῶτες τῆς κουστωδίας ξέροντας, τί τοὺς ἐπερίμενε, ἔτρεξαν στόν Καϊάφα, τόν ἄμεσο γιά τήν ὑπόθεση αὐτὴ προϊστάμενό τους (Μαθ. 27,65). Καί τοῦ ἀνέφεραν λεπτομερῶς, τί εἶχε γίνει. «Ἀπήγγειλαν τοῖς ἀρχιερεῦσιν ἅπαντα τά γενόμενα» (Μαθ. 28,11).

Ὁ Καϊάφας ἐνέργησε ἀστραπαῖα. Συνέκαλεσε ἀμέσως τό Συνέδριο (Σανκεντρίν). Καί ἐνώπιον ὄλων τῶν ἀρχιερέων καί ἀρχόντων οἱ τῆς κουστωδίας ἐπανέλαβαν, τί εἶχε γίνει καί εἶχαν ἰδεῖ.

2. Καί τό Συνέδριο, ἔκαμε τήν σκέψη: Ἄν τραβήξωμε τά ἄκρα ζητώντας τήν τιμωρία τῶν στρατιωτῶν, τό θέμα θά φθάσῃ στόν Πιλάτο. Καί ἐκεῖ, ἐνώπιόν του, οἱ στραπῶτες θά ὑποστηρίξουν τίς θέσεις τους. Καί θά ἀγωνισθοῦν πάσῃ θυσίᾳ γιά τήν ζωή τους! Θά τά εἰποῦν ὅλα. Καί περισσότερα! Καί **ὁ Πιλάτος ἀφορμὴ θέλει νά στραφῆ ἐναντίον μας!** Αὐτός μέ τό ζόρι συμφώνησε στήν καταδίκη τοῦ Ἰησοῦ! Τί θά γίνῃ, ἂν μάθῃ τέτοια πράγματα;

3. Καί τό Συνέδριο κατέληξε στήν ἀπόφαση:

- **νά μὴν δεχθῆ τίς μαρτυρίες τῶν στρατιωτῶν·**
- **καί νά μὴν ἀφήσῃ νά γίνουν εὐρύτερα γνωστές.**

Γιά τήν ὑλοποίηση τῆς ἀποφάσεώς τους, αὐτῆς, προχώρησαν στίς ἐξῆς ἐνέργειες:

• **ἔδωσαν χρήματα** πολλὰ στους στραπῶτες **μέ τήν δέσμευση νά λένε,** ὅπ τό Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ τό ἔκλεψαν οἱ μαθητές Του, ἐνῶ αὐτοὶ ἐκοιμῶντο.

- **ἀνέλαβαν τήν εὐθύνη** ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου·
- **διέσπειραν στόν κόσμο τήν εἶδηση,** ὅπ τό Σῶμα

τοῦ Ἰησοῦ τό ἐκλεψαν οἱ μαθητές Του·

● **ἔκαμαν τήν ἐκδοχή αὐτή ἐπίσημη θέση τῶν Ἑβραίων** ἐπάνω στό θέμα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου.

Εἶναι φανερό, ὅτι:

● **ὁ Πιλάτος δέν ἐνδιεφέρθη** νά πμωρήση τούς Ρωμαίους στραπῶτες γιά «γελοῖες ὑποθέσεις» τῶν Ἑβραίων· καί ὅτι

● **τά μυστικά «διέρρευσαν»** καί ἀπό τούς στραπῶτες καί ἀπό τό Συνέδριο.

Πόσο λογική εἶναι ἡ ἐξήγηση πού δίνουν τά ἅγια Εὐαγγέλια γιά τό πῶς δημιουργήθηκε ἡ ἐκδοχή τῶν Ἑβραίων στό θέμα τῆς Ἀναστάσεως!

γ. Ἀπόλυτα βέβαιοι

1. Οἱ δύο γυναῖκες ἔτρεξαν στους μαθητές τοῦ Ἰησοῦ. Τούς μετέφεραν τήν παραγγελία Του. Καί ἀμέσως ἔτρεξαν ὁ Πέτρος καί ὁ Ἰωάννης νά ἰδοῦν τόν κενό τάφο. Ἐφθασαν. Ἐμπῆκαν μέσα. **Καί εἶδαν τά νεκρικά σάβανα ἐκεῖ. Καί τό σουδάριο (= μανδήλιο), μέ τό ὁποῖο εἶχαν σκεπάσει τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ προσεκτικά τυλιγμένο.**

Εἶδαν καί ἐπίστευσαν (Ἰω. 20,8). Στήν συνέχεια ἡ ἐπικοινωνία μέ τόν ἀναστάντα Ἰησοῦν ἐτόνωσε τήν πίστη τους. Τήν ἔκαμε γρανίτη. Βεβαιότητα ἀκράδαντη.

2. Ἴδου, πῶς περιγράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος τά αἰσθητά του γιά τόν Χριστό καί τήν ἀνάστασή Του:

«Ἀξιώθηκα καί εἶδα τόν Χριστό. Τόν εἶδα μέσα στό φῶς τῆς θείας δόξας Του. Καί ὁ Χριστός μου μίλησε. Ἐμένα τοῦ ἁμαρτωλοῦ· τοῦ χειρότερου ἀπό ὅλους!

Καί δέν ἐτόλμησα νά παρακούσω σέ μιά τέτοια οὐράνια ὀπτασία καί ἐντολή. Καί ἀπό τότε γυρίζω ὅλον τόν κόσμο καί κηρύττω. **Καί εἶμαι πρόθυμος (= ἐτοιμῶς ἔχω) ὄχι μόνο νά ἰδῶ τόν ἑαυτό μου στό σίδηρα τῆς φυλακῆς (= οὐ μόνον δεθῆναι), ἀλλά καί νά μέ ἐκτελέσουν σάν κακοῦργο ὑπέρ τοῦ Ὀνόματος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ»** (Πράξ. 21,24).

3. Μέ ἄλλα λόγια ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς λέγει:

● **Εἶδαμε τόν Χριστό** μετά τήν θανάτωσή Του ζωντανό.

● καί **καταλάβαμε τί εἶναι.**

● Γιά μᾶς τά πράγματα εἶναι **ξεκάθαρα.**

● Πορεία καί τέρμα γιά μᾶς εἶναι **προαποφασισμένα.**

● **Δέν φάχνουμε** οὔτε γιά δόξα· οὔτε γιά ἀγαθά.

● **Ἔνα μόνο ποθοῦμε:** νά μείνωμε πιστοί στόν Χριστό· νά τηρήσωμε τήν ἐντολή Του.

δ'. Πῶς ἐγινε ἡ ἀνάσταση

1. Ὁ Ἰησοῦς δέν ἦταν μόνο ἄνθρωπος. Ἦταν καί Θεός. Ἀπέθανε σάν ἄνθρωπος. Καί ἐτάφη σάν ἄνθρωπος. Μά σάν Θεός ἦταν καί ἔμεινε ἀθάνατος καί ζωοποιός. Μέ τόν θάνατό Του ἐκωρίσθη ἡ ψυχή Του ἀπό τό Σῶμα Του. Ἡ θεότητά Του ἔμεινε ἐνωμένη καί μέ τήν ψυχή Του καί μέ τό Σῶμα Του.

Ἔτσι ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα, ἡ παντοδύναμη θεότητα ξαναένωσε τά διεστώτα, ψυχή καί σῶμα, καί ὁ Ἰησοῦς ἀνέστη. Μέ τήν ἀνάσταση τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ ἐθεώθη· δηλαδή ἐγινε ἀπό φθαρτό ἄφθαρτο· καί ἀπό κοῖκό

έγινε πνευματικό.

2. Ἄφοῦ ἀναστήθηκε ὁ Ἰησοῦς, πρῶτα ἀπέβαλε ἥρεμα τὰ σουδάρια καὶ τὴν σινδόνα, μέ τὰ ὅποια τὸν εἶχαν ἐνταφιάσει· τὰ ἐτύλιξε μέ προσοχὴ καὶ νοικοκυρῶσυνη· καὶ μετὰ, ἐξῆλθεν ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου, καθὼς εἰσῆλθε καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων πρὸς τοὺς μαθητὰς Του. Καὶ «οὐκ, ἥσθοντο, πότε ἀνέστη, οἱ φυλάσσοντες Αὐτὸν στρατιῶται». Γιατί, ὅ,τι καὶ νὰ κάνουν οἱ ἄνθρωποι, δέν μποροῦν νὰ τὸν βάλουν τὸν Θεὸ στο χέρι! Εἶναι καὶ πῶ ἐξυπνος! Καὶ πῶ εὐστροφος! καὶ πῶ δυνατός!

3. Καὶ μιὰ ἀκόμη θεολογικὴ παρατήρησι. Ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι ἓνας Θεός. Καὶ ὀνομάζονται καὶ τὰ τρία πρόσωπα «Ὁ Ὡν» (= ὁ ὑπάρχων), ἐβραϊκὰ Ἰεχωβά ἢ Ἰαχβέ. **Τὰ τρία πρόσωπα** (Πατήρ, Υἱὸς καὶ Ἅγιον Πνεῦμα) **ἔχουν μία θέλησι καὶ μία ἐνέργεια.**

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Γραφή:

• **ἄλλοτε** μᾶς λέγει, ὅπ τὸν Ἰησοῦ τὸν ἀνέστησε ὁ Θεὸς Πατήρ (Πράξ. 3,15, Ρωμ. 6,4, Κολ. 2,12).

• **ἄλλοτε,** ὅπ ἀναστήθηκε μόνος Του «αὐτεξουσίως» (Ἰω. 10,18)

• **ἄλλοτε,** ὅπ τὸν ἀνέστησε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα (Ρωμ. 8,11).

ε. Ἐν τῷ Ὀνόματι Μου...

1. Οἱ ἀπόστολοι δέν ἐβγῆκαν στο κήρυγμα μέ μόνο ὄπλο τους μιὰ ἰδεολογία (= τὴν πίστη·στον Χριστό). Ὁ Χριστὸς δέν τοὺς ἄφησε ἀοπλους καὶ γυμνοὺς. Τοὺς ἔδωκε **ἓνα μεγάλο ὄπλο: τὴν δυνάμη Του.**

Τοὺς εἶπε:

• **Ὅποιοι πιστεύει σ' Ἐμένα** θά κάμψ ὄχι μόνο τὰ ἔργα πού κάνω ἐγώ, ἀλλὰ καὶ ἄλλα ἀκόμη μεγαλύτερα (Ἰω. 14,12).

• **Ἐκεῖνοι πού πιστεύουν σ' Ἐμένα,** θά κάμψ μεγάλα θαύματα: θά βγάλουν στο ὄνομά Μου δαιμόνια: θά μιλοῦν γλῶσσες, πού δέν τίς ξέρουν: θά πίνουν φίδια, καὶ τὸ δηλητήριό τους δέν θά τοὺς βλάψη: θά πίνουν δηλητήρια, χωρὶς νὰ πάθουν τίποτε: θά θεραπεύουν ἀρρώστους (Μάρκ. 16, 17-19).

• **Θά σᾶς στείλω αὐτὸ, πού ὑπεσχέθη ὁ Πατέρας Μου** (= τὸ Ἅγιο Πνεῦμα). Μείναιε σπὴν Ἱερουσαλήμ, μέχρι πού νὰ ἐνδυθῆτε τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν (Λουκ. 24,49).

• **Σᾶς δίνω τὴν δύναμη καὶ τὴν ἐξουσία** νὰ θεραπεύετε ἀσθενεῖς: νὰ ἀνασταίνετε νεκροὺς: νὰ καθαρίζετε λεπροὺς: νὰ βγάζετε δαιμόνια (Ματθ. 10,8).

2. Τὸ **κατὰ Μάρκον Εὐαγγέλιο** μέσα σπὴν ἀπέραντη ἀπλότητά του μᾶς δίνει τὴν ἐξῆς ὑπέροχη μαρτυρία:

Ὁ μὲν Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς μετὰ ἀπὸ αὐτὰ ἀνελήφθη στόν οὐρανὸ καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός.

Ἐκεῖνοι δέ (οἱ ἀπόστολοι) ἐξεληθόντες, ἐκήρυξαν πανταχοῦ, τοῦ Κυρίου συνεργούντος καὶ τὸν λόγον τους βεβαιούντος διὰ τῶν ἐπακολουθούντων σημείων. Δηλαδή:

Παντοῦ μαζύ τους ἦταν ὁ Κύριος. Τοὺς ἐβοηθοῦσε. Τοὺς ἐνίσχυε.

Καί ἐπεκύρωνε τά λόγια τους μέ θαύματα, πού ποτέ δέν ἔπαυσαν νά γίνωνται (Μάρ. 16, 19-20).

Ἔνα παράδειγμα:

Εἶπε ὁ Πέτρος στόν παράλυτο ζητιάνο:

— Ἀργύριον καί χρυσίον οὐκ ὑπάρχει μοι· ὁ δέ ἔχω τοῦτό σοι δίδωμι: **Ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔγειρε καί περιπάτει.**

Καί ὁ παράλυτος ἔγινε σάν παλληκάρη... (Πράξ. 3, 6-7).

Καί τά θαύματα συνεχίζονται:

- Πόσα θαύματα!
- Καί τί θαύματα!
- Ἀπό τότε... μέχρι καί σήμερα.
- Οὔτε σταμάτησαν. Οὔτε θά σταματήσουν ποτέ.
- Τά χαρίσματα τοῦ Χριστοῦ στούς μαθητές Του, ἐξακολουθοῦν νά ἐνεργοῦν καί σήμερα.

- Μέσω τῶν ἱερέων Του·
- Μέσω τῶν ἀγίων Του·
- Μέσω τοῦ Τιμίου Σταυροῦ·
- Μέσω τῶν ἀγίων εἰκόνων·
- Μέσω τοῦ νεροῦ τοῦ Ἁγιασμοῦ·
- Μέσω τῶν λειψάνων τῶν ἀγίων·
- Μέσω τοῦ κάθε τί πού Ἐκεῖνος ἀγίασε.

Οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων καί ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι γεμᾶτες ἀπό θαύματα τῶν ἀποστόλων καί τῶν ἀγίων. Μέχρι σήμερα.

3. Ὁ ἅγιος Ἰγνατίος Μπριαντιανίνωφ λέγει:

Τά σημεῖα ἐγίνοντο, γιά νά βοηθοῦν τοὺς ἀνθρώπους νά δεχθοῦν τόν λόγο τοῦ Θεοῦ. Τό κύριο ἦταν

ὁ λόγος. **Τά σημεῖα ἀπλῶς μαρτυροῦσαν γιά τήν δύναμη καί τήν ἀξία τοῦ λόγου...**

Ὁ λόγος ἐνεργεῖ στόν νοῦ καί στήν καρδιά ἄμεσα. Τά σημεῖα ἐνεργοῦν στόν νοῦ καί στήν καρδιά μέσω τῶν σωματικῶν αἰσθήσεων...

Τά θαύματα προορίζονται κατά κύριο λόγο νά πείσουν ἀνθρώπους ἀφοσιωμένους στίς μέριμνες τοῦ κόσμου· καί νά τοὺς ὀδηγήσουν στήν πίστη. Γιατί οἱ προσπλωμένοι στήν γῆ καί στίς δουλειές τους δέν ἔχουν τήν δύναμη νά ἐκμηψουν τήν ἀξία τοῦ λόγου. Γι' αὐτό ὁ εὐσπλαγχνος Λόγος τοῦ Θεοῦ τοὺς προσελκύει κοντά Του **μέσω τῶν ὀρατῶν θαυμάτων, πού ἀποτελοῦν μιὰ ὑλική, προσιτή στίς αἰσθήσεις μας, ἀπόδειξη· καί ὀδηγοῦν τήν ἀδύνατη ψυχή στόν παντοδύναμο Σωτήρα Θεόν Λόγο...**

Τά θαύματα ἔκλειναν μέσα τους τήν ἀπόλυτη ἀλήθεια. Καί ἦσαν **τόσο σαφῆ καί πασιφανῆ**, ὥστε οἱ ἐχθροί τοῦ Κυρίου, παρ' ὅλες τους τίς προσπάθειες νά τά συγκαλύψουν, δέν εἶχαν παρά νά τό ὁμολογοῦν, **ὅτι ἦσαν ἀληθινά¹⁶.**

4. Στό βίο τοῦ Στάρετς Ἀντωνίου τῆς Ὀππνα (ὑπό ἔκδοσιν) διαβάζομε τά ἑξῆς:

Τόν περασμένο αἰῶνα ἕνας σοφός κληρικός, ὁ **Βλ. Μπάροκι**, περιώδευσε στίς κῶρες τῆς Μέσης Ἀνατολῆς. Στό βιβλίο πού ἔγραψε, ὅταν ξαναγύρισε στήν Ρωσσία, περιγράφει καί **τό ἅγιο Φῶς**, πού βγαίνει μόνο του στόν Πανάγιο Τάφο **τήν ὥρα τῆς Ἀναστάσεως.**

16. Ἀγίου Ἰγνατίου Μπριαντιανίνωφ, Θαύματα καί Σημεῖα. Πρέβεζα 1988², σελ. 40,42,45.

Μά ένας λόγιος, αυτό δέν ἤθελε νά τό πιστεύσῃ.

Τόν ἐρώτησε ὁ π. Ἀντώνιος:

– Ἐάν τό ἐβλέπατε μέ τά μάτια σας, θά τό ἐπιστεύατε;

– Θά τό ἐπίστευα!

– Ποιόν νά πιστεύσωμε τώρα ἐμεῖς; Ἐσένα, πού δέν τό εἶδες, ἢ τόν Μπάροκι πού τό εἶδε, τό ἐπίστευσε καί τό ἔγραψε¹⁷;

Κάτι τό ἀνάλογο ἰσχύει γιά ὅλα τά θαύματα.

στ. Τό σημεῖον

Μετά ἀπό ὅλα αὐτά, ὑπενθυμίζομε στούς ἀναγνώστες μας δύο λόγια τῆς ἁγίας Γραφῆς:

1. Ὅταν οἱ Ἑβραῖοι τοῦ **ζητοῦσαν «σημεῖο»**, πού νά ἀποδείκνυε τήν ιδιότητά Του, σάν μεσσία καί Θεοῦ, ὁ Ἰησοῦς τούς ἀπάντησε:

Γενεά πονηρά καί μοικαλῖς σημεῖον ζητεῖ! Καί σημεῖον οὐ δοθήσεται αὐτῇ, εἰμή **τό σημεῖον Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου**· ὅπως δηλαδή ὁ Ἰωνᾶς ἔμεινε τρεῖς ἡμέρες σπὴν κοιλιά τοῦ κήτους καί μετά ἐβγῆκε ζωντανός, ὑγιής, δυνατός, ἔτσι καί ὁ Υἱός τοῦ Ἄνθρώπου θά μείνῃ σπὴν κοιλιά τῆς γῆς (= στόν τάφο) τρεῖς ἡμέρες καί μετά θά ἀναστῆθῇ (Ματθ. 12,38-40, Λουκ. 11,29-30).

Ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι τό σημεῖο πού ἐδόθη σπὴν πονηρά καί μοικαλίδα γενεά, πού τά βλέπει ὅλα μέ τήν ξηρά λογική τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου. **Ἄρα ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι θέμα, πού ὅταν τό ψάξῃ**

17. Μητροπολίτου Νικοπόλεως Μελετίου, Στάρετς Ἀντώνιος, Πρέβεζα 1989, σελ. 81.

κανεῖς, βρίσκει!

2. Εἶπε ὁ ἀπόστολος Παῦλος στούς Ἀθηναίους:

Ὁ Θεός ἔστειλε στόν κόσμο Σωτῆρα καί Κριτή (σάν ἄνθρωπο) τόν Υἱό Του. Μά **αὐτό δέν εἶναι ἕνα αὐθαίρετο συμπέρασμα**. Μᾶς ἔδωκε σέ ὅλους μας τήν δυνατότητα **νά τό ἐλέγξωμε** καί νά τό διαπιστώσωμε μόνοι μας, ἀρκεῖ νά μελετήσωμε τήν Ἀνάστασή Του (= **πίστιν παρασχῶν πᾶσιν**^{17α} **ἀναστήσας Αὐτόν ἐκ νεκρῶν**) (Πράξ. 17,31).

Ἡ ἔρευνα αὐτή πρέπει νά γίνεται μέ εἰλικρίνεια ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ μας.

17α. Βλ. Schneider, G. Die Apostelgeschichte, 2 Teil, Herders Theol. Kommentar zum N.T., Freiburg 1982, s. 243.